

[Lønger]

for så er der i stedet tale om en ny overvæltning af udgifter fra staten til kommunerne med den sandsynlige konsekvens, at kommunerne vil være mindre tilbøjelige til at indstille hjemmehjælperne til kursus.

Svar (27/7 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Socialstyrelsen har oplyst, at den hidtidige maksimale refusionsberettigede udgift til undervisningsmateriale for introduktionskursuset er 15 kr. pr. deltager, for grundkursuset 250 kr. pr. deltager og for et suppleringskursus 60 kr. pr. deltager. Det er imidlertid forskelligt fra kommune til kommune, om den faktiske udgift er lig med den refusionsberettigede udgift. Det er Socialstyrelsens opfattelse, at kommunerne generelt holder sig inden for beløbet.

Der er intet til hinder for, at kommunerne kan afholde udgifterne til undervisningsmateriale. Kommunerne kan f.eks. anskaffe »klassesæt«, så eleverne kan låne undervisningsmateriale under uddannelsesforløbet.

Spm. nr. S 1525

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (22/7 87) af:

Dohrmann (FP):

»Kan det forventes, at ministeren og dermed regeringen vil støtte et forslag fra Fremskridtspartiet om en ændring af ophavsretsloven, således at antenneforeninger med over 25 medlemmer fritages for at betale ekstra licens til Copy-Dan, fordi de f.eks. kan modtage norsk, svensk og vesttysk tv?«

Begrundelse

Fremskridtspartiet finder det helt uacceptabelt og bureaukratisk, at gældende lovgivning er formuleret således, at medlemmer af lidt større antenneforeninger bliver pålagt at betale en ekstra licens, fordi de kan se udenlandsk tv.

Derfor bør loven naturligvis ændres således, at ingen bliver pålagt at betale den slags urimelige regninger.

Svar (3/8 87):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Ved lov nr. 274 af 6. juni 1985 gennemførtes en ændring af ophavsretsloven (§ 22 a), hvorefter der blev fastsat en generel licensordning for fordeling af beskyttede værker over kabelanlæg. Fordelingen kan ske uden ophavsmandens samtykke, men denne har krav på vederlag. Vederlagskravet gælder dog ikke, når radio- eller fjernsynsudsendelser fordeles over kabelanlæg, som ikke omfatter mere end 25 husstande i en bygning eller i en gruppe af nærliggende bygninger.

Om baggrunden for afgrænsningen ved 25 tilslutninger skal følgende citeres fra bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1984-85, tillæg A II sp. 2005-2006):

»I stk. 2, 2. punktum, bestemmes det, at vederlagskravet ikke kan gøres gældende over for kabelanlæg, som er af en så begrænset størrelse (25 husstande i en bygning eller en gruppe af nærliggende bygninger), at de efter almindelig opfattelse har et utvivlsomt privat præg, som medfører, at viderspredningen af programmer over anlægget er ophavsretten uvedkommende. Formålet med denne lovgivningsmæssige præcisering af området for rettighedshavernes vederlagskrav i henhold til § 22 a, stk. 2, jf. §§ 45 og 47 a, er som nævnt at undgå unødige og langvarige retstvister, som vil kunne hæmme udviklingen på kabelområdet. Ved fastlæggelsen af antallet 25 husstande har ministeriet også taget hensyn til, at der efter Ministeriet for Offentlige Arbejders bekendtgørelse om fællesantenneanlæg m.v. af 8. september 1981 ikke kræves nogen teknisk oprettelsestilladelse for kabelanlæg i ejendomme, der omfatter mindre end 25 privatbeboelser. Den foreslåede undergrænse vil endvidere efter ministeriets opfattelse skabe mulighed for, at der kan fastlægges et rimeligt vederlagsniveau for den enkelte kabelabonnent, baseret på et bredt solidarisk opkrævningsgrundlag. Undergrænsen vil endelig bidrage til, at man så vidt muligt undgår, at de ophavsretlige vederlag på en uheldig måde kommer til at influere på udbygningstakten for et kommende hybridnet.«

Det må erindres, at licensordningen efter § 22 a er indført ikke mindst for at undgå, at ejerne af de enkelte fællesantenneanlæg nødsages til at føre forhandlinger med de for-